

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **M. T.**
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2014 č.j. MSK 58889/2014, ve věci
správního deliktu provozovatele vozidla

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 11.6.2014 č.j. MSK 58889/2014 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

III. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán“) ze dne 21. 3. 2014, č. j. SMO/109389/14/DSČ/Fra, kterým byla žalobci uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením § 10 odst. 3 tohoto zákona.
2. Žalobce namítl, že v rozporu s § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“) nebyl vyzván k doplnění odvolání (chybějící důvody), takže rozhodnutí žalovaného bylo pro něj překvapivé. Žalobce citoval judikaturu soudů rozhodujících ve správním soudnictví o nezbytnosti takové výzvy. Dále namítl, že nešlo o správní delikt podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, když v dané věci bylo měřicí zařízení „lidsky obsluhováno“, jak vyplývá ze správního spisu, kde se nachází osvědčení o proškolení strážnice městské policie z ovládání rychloměru. Namítl také, že mu bylo doručeno usnesení o odepření nahlížet do spisu, přitom žalobce měl zájem seznámit se se spisem v odvolacím řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že podle sdělení správního orgánu žalobci skutečně nebyla zaslána výzva k doplnění blanketního odvolání, ale omylem místo ní pouze vzor usnesení o odepření nahlížení do spisu. Podle žalovaného však tím žalobce nebyl zkrácen na svých právech, neboť jej zastupovala společnost FLEET Control, s.r.o., která ve značném množství zastupuje účastníky v řízeních o správních deliktech podle zákona o silničním provozu, takže je jí velmi dobře známo, že odvolání musí obsahovat odvolací důvody. Žalovanému je známo, že tato společnost používá blanketních odvolání pouze k prodlužování správního řízení, na výzvy správních orgánů téměř nikdy nereaguje. Pokud jde o osvědčení o proškolení, jednalo se o osvědčení ke zpracování přestupkových dokumentů silničního rychloměru, nikoli o jeho obsluhu.
4. Usnesením č. j. 22 A 93/2014-22 ze dne 28. 4. 2016 bylo řízení přerušeno do skončení řízení vedeného u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, tedy řízení o návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Uvedené řízení bylo skončeno nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, kterým byl návrh zamítnut. Odpadl tak důvod, pro který bylo řízení přerušeno, a proto podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bylo výrokem I. vysloveno, že se v řízení pokračuje.
5. Krajský soud poté přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.

6. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správní orgán vydal dne 21. 3. 2014 rozhodnutí, jímž vyslovil, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu), neboť prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 30. 9. 2013 v 00:11 hodin řídil blíže neustanovený řidič v Moravské Ostravě na ulici Československé u Sokolské třídy ve směru jízdy od stadionu Bazaly okamžitou rychlostí jízdy 68 km/h naměřenou silničním rychlometrem UnicamSPEED. Po odečtu možné odchylky měřicího zařízení – 3 km/h jel rychlostí nejméně 64 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/h. Žalobci byla uložena pokuta 1500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zástupce odvolání bez jakéhokoli odůvodnění. Ve správním spise se nachází usnesení z 31. 3. 2014 (výzva k doplnění odvolání) i doručenska zástupci žalobce. Podle předkládací zprávy nebylo odvolání po výzvě doplněno, žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a v odůvodnění zopakoval argumentaci správního orgánu.
7. Ačkoli obsah správního spisu na pohled nasvědčuje něčemu jinému, soud v dané věci vycházel ze shodných tvrzení účastníků řízení, tedy, že žalobci, resp. jeho zástupci, byl namísto usnesení o doplnění odvolání doručen pouhý vzor rozhodnutí o odepření nahlédnutí do spisu, bez označení, komu snad má být odepřeno nahlédnutí a z jakých důvodů. V řízení tak byl porušen § 37 odst. 3 správního řádu, došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Skutečnost, že se tak stalo zřejmým omylem, nemůže na věci nic změnit. I soudu je známo z úřední činnosti, že společnost FLEET Control, s.r.o., zastupuje množství účastníků řízení o správních deliktech podle zákona o silničním provozu, a to způsobem, který je často obstrukční a vyžaduje od správních orgánů velkou obezřetnost. Nicméně, jak uvádí Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 22.6.2016 č.j. 1 As 34/2016 – 35), *(...)pokud se jedná o zástupce, který opakovaně vystupuje v obdobných věcech, měl by vědět, jaké jsou náležitosti podání. Může být i posuzován přísněji než ostatní osoby. To však nic nemění na závěru, že správní orgány nepostupovaly při doručování výzvy k doplnění plné moci v souladu se zákonem.* Soudu tedy nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. a vrátit mu věc k dalšímu řízení.
8. Dalšími námitkami se soud za těchto okolností nezabýval, když správní řízení se tak vrací do stádia, kdy bude mít žalobce možnost uplatnit nejprve řádným způsobem odvolací námitky.
9. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., náklady procesně úspěšného žalobce se skládají ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč a nákladů právního zastoupení advokátem (3 úkony právní služby po 3100 Kč, 3x režijní paušál – převzetí věci, sepsání žaloby, replika, navýšeno o 21% DPH, celkem 12 342 Kč). Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. (dále jen „o.s.ř.“), k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil

soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 14. června 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu